KONVENCIJA DĖL UŽIMTUMO POLITIKOS

TARPTAUTINĖ DARBO KONFERENCIJA

KONVENCIJA Nr. 122

KONVENCIJA DĖL UŽIMTUMO POLITIKOS, PRIIMTA 1964 M. LIEPOS 9 D. ŽENEVOJE KONFERENCIJOS KETURIASDEŠIMT AŠTUNTOJOJE SESIJOJE

Tarptautinės darbo organizacijos Generalinė konferencija,

Tarptautinio darbo biuro Administracinės tarybos sušaukta Ženevoje ir 1964 m. birželio 17 d. susirinkusi į keturiasdešimt aštuntąją sesiją, ir

atsižvelgdama į tai, kad Filadelfijos deklaracija pripažįsta svarbų Tarptautinės darbo organizacijos įsipareigojimą remti įvairių pasaulio tautų programas, kurios įgalintų pasiekti visišką užimtumą ir aukštesnį gyvenimo lygį, bei į tai, kad Tarptautinės darbo organizacijos konstitucijos preambulėje numatyta užkirsti kelią nedarbui ir garantuoti pakankamą darbo užmokestį,

atsižvelgdama dar ir į tai, kad pagal Filadelfijos deklaracijos nuostatas Tarptautinei darbo organizacijai pavesta nagrinėti ir įvertinti ekonominės ir finansų politikos poveikį užimtumo politikai, atsižvelgiant į pagrindinį tikslą, jog „visi žmonės, nesvarbu, kokia jų rasė, įsitikinimai ar lytis, turi teisę siekti tiek materialinės gerovės, tiek dvasinio tobulėjimo laisvės ir orumo, ekonominio saugumo ir lygių galimybių sąlygomis“,

atsižvelgdama į tai, kad Visuotinėje žmogaus teisių deklaracijoje numatyta, jog „kiekvienas žmogus turi teisę į darbą, į laisvą darbo pasirinkimą, į teisingas ir tinkamas darbo sąlygas ir į apsaugą nuo nedarbo“,

pažymėdama tarptautinių darbo konvencijų ir rekomendacijų, tiesiogiai susijusių su užimtumo politika, nuostatas, ypač 1948 m. Konvencijos dėl įdarbinimo tarnybų organizavimo ir Rekomendacijos dėl įdarbinimo tarnybų organizavimo, 1949 m. Rekomendacijos dėl profesinio orientavimo ir 1962 m. Rekomendacijos dėl profesinio mokymo, 1958 m. Konvencijos dėl diskriminavimo darbo ir profesinės veiklos srityje ir Rekomendacijos dėl diskriminavimo darbo ir profesinės veiklos srityje nuostatas,

atsižvelgdama į tai, kad šių dokumentų nuostatos turėtų būti perkeltos į platesnę tarptautinės ekonominės plėtros programą, pagrįstą visišku, našiu ir laisvai pasirenkamu užimtumu,

nutarusi priimti tam tikrus pasiūlymus dėl užimtumo politikos, o tai yra aštuntasis sesijos darbotvarkės klausimas,

nusprendusi įforminti šiuos pasiūlymus kaip tarptautinę konvenciją,

tūkstantis devyni šimtai šešiasdešimt ketvirtųjų metų liepos devintą dieną priima šią Konvenciją, kurią galima vadinti 1964 m. Užimtumo politikos konvencija:

1 straipsnis

1. Siekdama skatinti ekonomikos augimą ir plėtrą, kelti gyvenimo lygį, spręsti darbo jėgos poreikio klausimus, įveikti nedarbo ir mažo užimtumo problemas, kiekviena Organizacijos narė savo svarbiu tikslu paskelbia ir vykdo aktyvią visiško, našaus ir laisvai pasirenkamo darbo skatinimo politiką.

2. Šia politika siekiama užtikrinti, kad:

a) kiekvienas galintis dirbti ir ieškantis darbo asmuo turėtų darbo;

b) toks darbas būtų kuo našesnis;

c) užimtumas būtų laisvai pasirenkamas ir kiekvienas darbuotojas turėtų galimybę gauti ir panaudoti savo žinias ir gabumus dirbdamas tokį darbą, kuriam jis labiausiai tinka, nesvarbu, kokia jo rasė, odos spalva, lytis, religija, politiniai įsitikinimai, tautinė priklausomybė ar socialinė kilmė.

3. Ši politika formuojama atsižvelgiant į šalies ekonomikos būklę ir lygį, taip pat į užimtumo tikslų bei kitų ekonominių ir socialinių tikslų tarpusavio santykį ir įgyvendinama vidaus sąlygas ir praktiką atitinkančiais metodais.

2 straipsnis

Pasirinktais metodais ir vidaus sąlygas atitinkančiu mastu kiekviena Organizacijos narė:

a) laikydamasi subalansuotos ekonominės ir socialinės politikos, nustato ir periodiškai peržiūri priemones, kurių reikia imtis, kad būtų pasiekti 1 straipsnyje įvardyti tikslai;

b) imasi reikalingų veiksmų šioms priemonėms įgyvendinti, tarp jų, jei tikslinga, parengia programas.

3 straipsnis

Taikant šią Konvenciją, užimtumo politikos klausimais konsultuojamasi su atstovais tų asmenų, kuriuos paveiks tos taikomos priemonės, ypač su darbdavių ir darbuotojų atstovais, siekiant tinkamai atsižvelgti į jų patirtį ir nuomonę, taip pat užtikrinti jų visapusišką bendradarbiavimą formuojant tokią politiką ir užtikrinant jai paramą.

4 straipsnis

Oficialūs šios Konvencijos ratifikavimo dokumentai siunčiami Tarptautinio darbo biuro generaliniam direktoriui įregistruoti.

5 straipsnis

1. Ši Konvencija privaloma tik toms Tarptautinės darbo organizacijos narėms, kurių ratifikavimo dokumentus yra įregistravęs generalinis direktorius.

2. Ji įsigalioja po dvylikos mėnesių nuo tos dienos, kai generalinis direktorius įregistruoja dviejų Organizacijos narių ratifikavimo dokumentus.

3. Kiekvienoje valstybėje Organizacijos narėje ši Konvencija pradeda galioti po dvylikos mėnesių nuo jos ratifikavimo dokumentų įregistravimo dienos.

6 straipsnis

1. Kiekviena Organizacijos narė, ratifikavusi šią Konvenciją, praėjus dešimčiai metų nuo jos įsigaliojimo dienos, gali ją denonsuoti, nusiųsdama Tarptautinio darbo biuro generaliniam direktoriui įregistruoti pareiškimą dėl denonsavimo. Denonsavimas įsigalioja po metų nuo jo įregistravimo dienos.

2. Kiekvienai Organizacijos narei, kuri ratifikavo šią Konvenciją ir pasibaigus šio straipsnio 1 dalyje nurodytam dešimties metų terminui per metus nepasinaudojo šiame straipsnyje numatyta denonsavimo teise, Konvencija galios dar dešimt metų, o vėliau Organizacijos narė galės ją denonsuoti pasibaigus kiekvienam dešimties metų terminui šiame straipsnyje numatyta tvarka.

7 straipsnis

1. Tarptautinio darbo biuro generalinis direktorius informuoja visas Tarptautinės darbo organizacijos nares apie visų ratifikavimo dokumentų ir pareiškimų dėl denonsavimo, kuriuos jam atsiuntė Organizacijos narės, įregistravimą.

2. Informuodamas Organizacijos nares apie gauto antrojo ratifikavimo dokumento įregistravimą, generalinis direktorius atkreipia jų dėmesį į šios Konvencijos įsigaliojimo datą.

8 straipsnis

Tarptautinio darbo biuro generalinis direktorius nusiunčia Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui įregistruoti pagal Jungtinių Tautų chartijos 102 straipsnį išsamius duomenis apie visus ratifikavimo dokumentus ir pareiškimus dėl denonsavimo, kuriuos jis yra įregistravęs pagal pirmesnių straipsnių nuostatas.

9 straipsnis

Jei Tarptautinio darbo biuro Administracinė taryba mano, jog yra būtina, ji informuoja Generalinę konferenciją apie šios Konvencijos taikymą ir svarsto, ar į Konferencijos darbotvarkę įtraukti klausimą dėl Konvencijos visiško ar dalinio peržiūrėjimo.

10 straipsnis

1. Jei Konferencija priims naują konvenciją, visiškai ar iš dalies pakeičiančią šią Konvenciją, ir jeigu naujojoje konvencijoje nebus numatyta kitaip, tai:

a) Organizacijos narei ratifikavus naująją pakeičiančiąją konvenciją, nepaisant 6 straipsnio nuostatų, automatiškai tuoj pat denonsuojama ši Konvencija, kai įsigalioja nauja pakeičiančioji konvencija;

b) nuo naujos pakeičiančiosios konvencijos įsigaliojimo dienos Organizacijos narės šios Konvencijos ratifikuoti nebegali.

2. Ši dabartinės formos ir turinio Konvencija kiekvienu atveju galioja toms Organizacijos narėms, kurios ją ratifikavo, bet neratifikavo pakeičiančiosios konvencijos.

11 straipsnis

Šios Konvencijos tekstai anglų ir prancūzų kalbomis yra autentiški.

_____